

Robbantott halak

Ne nyomkodd a telefonodat, mordulok rá anyámra. Vagyis az én telefonomat. Talán rossz ötlet volt segíteni neki. Talán jobb lenne most csak kókadtan ülni egymással szemben, és kanalazni a halászlét. Még amúgy sem mertem elővezetni neki, hogy holnap átmegegyek apámhoz. Ez az első karácsony, amióta... amióta külön... szóval amióta elváltak. Harmincöt éves vagyok, és nem bírom kimondani. A személyiségem kész, minden gyermekkori trauma elvégeztetett, aztán mégis. Ráadásul pár hete anya azzal jött, hogy ő már ismerkedne. Nem korai ez még, kérdeztem óvatosan, nem jött válasz, pedig persze hogy korai, de leginkább nekem. Hogy anyámhoz egy másik férfi, úgy, hát na ne. Persze segítettem neki, legalább elfoglalja magát, meg legalább lesz miről beszélgetni. Mert ez mindig olyan nehezen ment, apámmal könnyű volt, ő olyan lelkizős típus, de anyám mintha könyvből tanulta volna. Cso-

da, hogy eddig együtt voltak. Szegény apám. Meg szegény én. De most leginkább szegény anyám, aki olyan merev és olyan törékeny, mint a mirelit-halrudacsok.

Regisztráltunk, az én telefonomon, merthogy ő nem ért ezekhez a ketyerékhez. Amikor még dolgozott, akkor is a titkár kislány segített neki, direkt Z generációsat vett fel, merthogy ők olyan kütyüfüggők. Rendben, csináljuk, nehogy megint előjőjön ez az amíg-még-kellettem-a-munkahelyemen duma, a bajok is akkor kezdődtek, amikor elküldték, persze nem elküldték, csak közös megegyezéssel nyugdíjazták. Miért nem tud örülni neki, én már rohadtul várom, hogy senki ne mondja meg, mit csináljak.

Nem, nem jó, legyen pajkosabb, kérte, hát kacsin gattam a szövegben, így már tetszett neki. Persze egy húsz évvel ezelőtti képet akart feltölteni magáról, merthogy úgyis hozzáadnak egy húszast – húsz kilót meg húsz évet. Ezt sikerült egy tízévesre lealkudnom. A hobbikra behazudtunk mindent, csak hogy bővítsük a lehetséges partnerek körét, nem úszkál már annyi hal ebben a tóban, hogy akár egyet is kiengedjünk a hálónkból.

Ilyen öregekkel én nem, jelentette ki. De anya, ők veled egyidő', és már haraptam is el a végét. A sok ősz faszi megrémítette. Mintha egy öreggettóba került volna. Mintha visszadobták volna egy piszkos falú akvá-

riumba, ahol már csak néhány lomha hal vegetál. Mert utoljára huszonöt évesen randizott, apámmal, és az ismerkedés gondolata visszarepítette abba a korba. És persze huszonöt évesen eszébe sem jutott volna nagy-papákhoz vonzódni. Taktikát kellett váltanom. Nem nézhette meg a képeket, csak felolvastam neki a bemutatkozó szövegeket, persze helyesírási hibákkal együtt, mert így kérte. Nem volt elragadtatva. Csak a resztli maradt, mondta, üdv a resztlik között, motyogtam, csak magamnak. Szívás: a valamirevaló, karrierista férfiak jelentős részét már elvitte egy jóféle szívbetegség, a másik részük meg még gyötrődik a házasságában, amiből nem mer kilépni, vagy esze ágában sincs öreg nőkkel kezdeni, amikor negyven alatt is bőven van találat.

Kénytelen voltam egy férfi profilt is létrehozni, hogy megismerjük a versenytársakat. Anyám rájött, hogy még a mi pajkos szövegünk is túl bonyolult a többi nő bemutatkozásához képest. A hatvanas férfiak eléggé konzervatív szellemben nevelkedtek, hadd higgyék, hogy egy oldalborda vagyok, mondta. Meg hogy mégiscsak mutassuk a mellét, ezek a kétségbeesett özvegy-asszonyok mind csöcsös képet raknak fel.

Keresem a boldogságot, törődést adok, család, barátok, pozitív energiák, még egy kiskutyás képet is feltöltöttünk, és tényleg sokkal többen írtak, mint addig, de

az átlagos színvonal jelentősen csökkent. Anyukám, jól bejött a lájkvadász duma, röhögtem rajta, ő meg csak szívtá a fogát. Már két hete horgásztunk, a munkahe-lyemen persze furán néztek rám, hogy állandóan a te-telefonomat nyomkodom és anyámat hívogatom, hogy kinek mit válaszoljunk. Legyek jó fej, hogy a hatvanas fazonok ráharapjanak, de azért ne legyek túl jó fej, mert aztán mégiscsak anyámmal fognak találkozni. Persze élveztem, volt valami üdítő ebben a korosztály-ban. Ők már túl voltak mindenen, és csak beszélgetni akartak valakivel.

Amikor összejött az első randi, anyám bepánikolt. Annyit dolgoztam érte, és ez a Sándor nevű fazon egész normálisnak tűnt, bármire képes lettem volna, hogy anyám elmenjen vele egy kávéra. Csak ha én is ott vagyok, mondta. Hogy tessék? Elhoztam a har-mincöt éves kislányomat, mert nem tudtam kire bízni, vagy mert egyedül nem merek eljönni, vagy mert mi? Csak segítsek a beszélgetésben, én jobban ismerem ezt a Sándort, meg egyébként is olyan jópofa a stílusom. Egy sima headset túl feltűnő lett volna, az üzenetküldés meg túl macerás. Amikor már kezdtük feladni, megtaláltam a vizsgázók megmentőjét, a mágneses na-nofülest. Anyám dobhártyájához kellett bejuttatnom a két apró mágnest, amelyek ott indukciós hullámok által rezegtek. Persze egy nagyobb fejmozdulat, és a

dolognak lőttek, de anyám amúgy sem az a könnyed, fejdobálós fajta.

Megérkezett Sándor, persze fél fejjel kisebb volt, mint amekkorának mondta magát, és vagy egy tízessel öregebb is. Anyám zavartan köszönt, és közben felém nézett, anya, ne nézegessél, suttogtam a fülébe. Leültek, elég nagy volt a zaj. Rögtön Unicumot rendeltek, és bár anya nem szereti, az unszolásomra lehúzta. Kérdezd a kutyájáról, mondtam, mire Sándor hosszasan mesélt Gombócról, a puliról, az egyetlen élőlényről, akihez aznap hozzászólt, persze anyámat leszámítva. A levelekben vidámabbnak tűnt. Az orra tök vörös volt, anyának egyedül is jobb, mint ezzel a fazonnal lenne. Jött még egy Unicum, meg még egy, anya már dülöngélt, szerencsére a nanofüles még a helyén volt. Már Sándor is szaggatottan beszélt, úgy tűnt, mintha semmit sem tudna anyáról. Lehet, hogy van egy harmincöt éves fia, aki megkapta ugyanezt a feladatot, amit én. Most igazán megláthatnám az étterem másik végében, gondoltam, eldobhatnám a telefont, és.

Nem akartam, hogy csókolózzanak. Elképzelni sem akartam. Persze öreg embereket amúgy is fura elképzelni, ahogy csókolóznak. Mintha két döglött halat nyomnánk egymáshoz, nyálkás és gusztustalan. Mondjuk apát és anyát nem volt fura látni, de csak azért nem, mert ők még fiatalon éltek a fejemben. Meg

az utolsó években nem is nagyon csókolóztak. Egyre határozottabban mondogattam anyának, hogy induljunk, ez a Sándor nem nyerő. De anya nem hallgatott rám, és már arra célozgatott, hogy menjenek fel hozzá. Én ezt nem bírom hallgatni, fenyegetőztem, de anya rám se hederített. Jó, akkor legalább gumit szerezzetek, mondtam, erre anyám félrenyelt, Sándor mögé ugrott, és megpaskolta a hátát, a paskolásból simogatás lett, anyám meg dorombolt. Elkaphatsz bármit ettől az alaktól, mondtam, ki tudja, kikkel feküdt össze. Aztán hazamentem. Alig tudtam elaludni, aggódtam anyámért, az éjszaka közepén hívogattam és üzeneteket írogattam neki.

Kezdett elegendő lenni, hogy anyámmal töltöm minden szabadidőmet; apámhoz nem mehettem, mert úgy éreztem, elárultam. De nem is akartam, hogy tudjon róla, mert végre most anyával lehettünk cinkosok. Még két ilyen randit azért végigcsináltam vele, a másodikon már semmi értelme nem volt, bármit mondtam, az ellenkezőjét csinálta. A végén direkt megrázta a fejét, hogy a nanofüles elmozduljon, és ne kelljen engem hallgatnia. Ezután közöltem, hogy kiszállok, nem kellek az elcsesztett döntéseihez. Ő könyörgött, hogy ne hagyjam egyedül, fél. Hát jó, még egyet. Felturbóztam anyám profilját, hogy ez az utolsó, ez valami igazán jó legyen.

Szabolcs, a hatvanas Szabolcs, üzleti coach, bármire rávehetne. Kortalan sárm. Nem az a bullshitelős életmotivátor, hanem olyan, aki tényleg figyel rád. Néha átcsúsztam magamba, aztán vissza anyába, nem tudom, ki beszélt belőlem. Anyámnak nem mutattam meg Szabolcsot, vele nekem kell foglalkoznom, értékes falat, nehogy anyám elrontsa. Éjjel-nappal vele voltam, az ágyamba is bevitettem, lefekvés előtt is chateltünk. Előtte komolyan vettem a szabályt, hogy anyám udvarlóival az ágyban sosem, de Szabolccsal kivételt tettem.

Vakrandit beszéltem meg vele, szó szerint, olyan vakcsorát, ahol sötétben vagyunk, és vakok vezetnek minket. Én akarok ott lenni, meg nem is.

Bent vártam a sötétben, fél órával előbb beszöktem, nehogy meglásson. A tenger mélyén lehet ilyen sötét és ilyen csönd. Jött a csoport, Szabolcs szólongatott, de csak harmadszorra jöttem rá, hogy engem szólít, anyám nevére nem hallgatok még. Mély hang, megnyugtató. Jó illat, túl jó, öblítő és parfüm, ápolt, túl ápolt, valamit biztos titkol, de nem érdekelt, mert most csak mellette akartam lenni. Megfogta a kezemet, milyen puha, mondta, persze, igazából még nem vagyok hatvanöt. Tapogattuk a falat, néha egymást, zavarban voltunk, de a sötétség segített feloldódnunk. Telefonon pötyögni is ugrás a sötétbe, mégis teljesen más, ott csak a szavak vannak, itt meg nincsenek szavak, csak az érintések.

Leültettek minket, én véletlenül az ölébe ültem. Ott maradtam. Hozták a borokat, húzták a nótát, ilyen vaksötétben lehet igazán jól bulizni. Énekeltem, ugráltam az ölében, koccintottam a körülöttem lévőekkel. Jött a kaja, kézzel ettük egymást, fogalmam sem volt, mi az, de hagytam, hogy lenyalja az ujjamról.

Átölelt. Jó volt végre érezni a testét, a melegségét.

Belecsókolt a nyakamba.

Végigpuszilt az arcomig.

Megcsókolt.

Nem volt jó.

Hatvanas íze volt. A száj mindent elárul.

Ki kell szaladnom egy percre, mondtam, ő még utánam kapott, éreztem a kezét.

Anyám még mindig a mobilomat nyomkodja. Görgeti a társkeresőn a férfiakat, erre már megtanítottam. Undorral zoomol a képeikbe, majd hozza be az újat, közben a halászlében turkál a kanállal. Megáll a kanál, megáll az ujj is a mobil fölött. Ki az a Szabolcs, kérdezi. Valahogy az üzenetek közé keveredett. Itt azt írja, hogy eltűntem, mikor láthat, macskakörmök között, újra. Megnémulok. Anyám felfelé pörget a mi meghitt üzenetfolyamunkban, ne, anya, ne olvasd el, de ő felfelé visszafelé a sorainkat, anya, ez az én beszélgetésem, add ide, nem adja. Nagyon jóképű, mondja, és leteszi a telefont.

Feláll, beteszi a mikróba a két rántott pontyszeletet. Nagyot teker az órán. A pultnak dől, és a szemembe néz. Én állom. Ketyeg a mikró. Apró pukkanások. Nem kapcsolja ki, én meg nem akarok megmozdulni. Milyen jól jönne most a nanofüles, sutyorogni könnyebb. Még mindig néz, a szemembe, egyenesen, szúr, éget. Milyen szép szeme van. Talán egész életemben nem néztem összesen ennyi ideig anyám szemébe. El lehet benne veszni. Sűrűsödnek a pukkanások. Egyikünk se pislog. De éppen, mikor csenget az óra, a mikróból hatalmas durranás hallatszik, mindketten össze-rezzennünk, vége a farkasszemezésnek. Anyám kinyitja a mikrót, gőzfürdő, benyúl a tányérért, forró, gyorsan kikapja, az asztalra dobja. A gőzből lassan kirajzolódik a két széttrancsírozott pontyszeletet. Nézi meredten, nézem én is. Kitör belőlünk a röhögés.